

нецъ въ негово отсъствие ще си позволи само презъ празниците; даватъ му за спане най-добрата стая (обикновено „гостната“, а му постилатъ и го завиватъ съ най-чиститѣ дрехи . . . „Тазъ година имавме малко гости“! оплакватъ се тия, които сж навикнали на много такива. „К'(в)о правите та не ни идити . . . сяка че са зарекахте да не ни додите . . . то, арткъ, много сте са заголемили . . . пакъ запо(в)ядайте!.. ако не ни додите и ний нѣма да ви додимъ и т. н.

Гостенинъ отъ далеченъ пжтъ *се посрѣща* внъ отъ града; особенъ човѣкъ нарочно изпратенъ, или ако нѣкой случайно, е видѣлъ очаквания и пристигащъ гостъ, и ако пръвъ извести на тия, у които ще слѣзе пжтника взема „междята“ „междѣ; подаръкъ за сторено известие; има „междя“ и за пристигането на дългоотсъстващъ членъ отъ семейството; такава за връщането на поклонници, най-вече отъ Ерусалимъ, Св. Гора и Рилския мѣнастиръ; на „междеджиитѣ“ даватъ или пари, или други подаръци: ризи и т. н., — споредъ важността на известието).

Идващитѣ на пазаръ въ града околни селяни рѣдко слизатъ на „ханъ“ или спатъ въ колята си — „на пазаря“. Всѣки отъ тѣхъ си има „конакъ“ у нѣкой „старъ достъ“, или друго яче сближенъ съ него. Срещу една „гаванка“ сирене, малко „мисиръ“, „дини“ или едно-две пилета — всичко това носено отъ селенитѣ като подаръкъ за тия, у които слизатъ „на конакъ“, тѣ могатъ да прекаратъ като „гости“ день, два и три, заедно съ колята си, воловетѣ си и често пжти, съ цѣлото си домочадие. . . Не ще съмнение, че при пръвъ удалъ се случай да имъ се върне „визитата“, тѣ се „отсрамятъ“ още по-щедро и гостолюбно“. . . Отъ освобождението насамъ тия тъй самобитни славянски, патриархални чѣрти у Сливенци значително сж окастрѣни, изстудени.

Известни сж още и Сливенскитѣ *угощения*, (*гуляи, дълги софри, заяфети*) било по случай на „курбанъ“, сватба, раздѣляне съ съдружникъ, или следъ сполучливи търговски сдѣлки, или при други по-лични случаи.

Имащия „курбанъ“, или тоя отъ името на когото „колятъ курбанъ“, свиква съседи, роднини и познати на „дълга софра“, и *раздава* на тия, които не сж могли да дойдатъ или не сж поканени, по единъ „саханъ“ или чиния съ варено месо отъ „курбанъ“ (агне или най-вече шиле — младъ овенъ), поръсенъ съ черенъ пиперъ. Почти всѣки си има „курбанъ“ на единъ опредѣленъ день отъ годината, като *обреченъ* да коли такъвъ вследствие на избава отъ нѣкакво *премездие, болестъ* и т. н.

Артерията на угощенията — гуляитѣ сж *виното и пѣснитѣ*. „Пѣсенъ безъ вино не върви“, а най-податливи на огненото Сливенско вино пѣсни сж били „хайдушкитѣ“, . . . като за „дълга софра“.